

Toen nichtje Lisa (rechts) in huis kwam riep Indy (links) meteen: 'Ik heb er een zus bij!'

Het gedenkhoekje maakt het makkelijker om over Natascha te praten.

V.l.n.r.:
Indy, Lisa en Nicky.

Corines nichtje woont nu voorgoed bij haar

'Ik zorg met liefde voor de dochter van mijn overleden zus'

Corine (34) heeft als alleenstaande moeder haar handen al vol aan haar dochters Nicky (13) en Indy (8). Drie jaar geleden kwam daar Lisa (10) bij, toen Corines zus Natascha op haar 36e overleed. **"Inmiddels kan ik Lisa niet meer wegdenken uit ons gezin."**

Corine: "Drie jaar geleden kreeg mijn zus Natascha plotseling te horen dat ze aan een agressieve vorm van lymfeklierkanker leed en nog maar drie weken te leven had. Een enorme klap. Ze was naar het ziekenhuis gegaan met wat vage buikklasten. De wereld van onze familie stond van de ene op de andere dag op zijn kop. Natascha dacht meteen: hoe moet het met mijn kinderen? Met haar ex-man, de vader van de kinderen, had ze nog

maar weinig contact en ook haar nieuwe vriend was niet in de gelegenheid om fulltime voor Rik en Lisa te zorgen. Dus toen Natascha vroeg of ik na haar overlijden Lisa in huis wilde nemen, twijfelde ik geen moment. Zij kwam vaak bij me over de vloer om met mijn dochters te spelen en voor haar was dit al jaren haar tweede thuis. Rik zou dan bij mijn moeder gaan wonen, die één straat verderop woont. Mijn vriendinnen stonden versteld van mijn beslissing en vroegen: 'Weet je wel waar je aan begint?' Als alleenstaande moeder had ik mijn handen immers al vol: mijn ene dochter heeft autisme en de ander lijdt aan suikerziekte. Toch heb ik er geen moment over nagedacht of het zwaar zou worden.

Mijn zus lag op sterven en ik wilde dit heel graag voor haar doen. Bovendien ben ik opgevoed met de instelling: het is zoals het is, niet zeuren en gewoon doorgaan. Lisa was pas zeven en 'de dood' had voor haar weinig betekenis. Ze besepte niet dat haar komst bij mij voorgoed zou zijn. Het leek haar vooral heel gezellig. Ook mijn dochter Indy was enthousiast en riep meteen: 'Ik heb er een zus bij!' Alleen Nicky moest aan het idee wennen. Door haar autisme vond ze het lastig dat ze haar moeder niet alleen met haar zusje, maar ook met haar nichtje moest delen. Ik praatte veel met haar en ook in de kliniek voor autistische jongeren, waar ze soms even naartoe ging, werd veel met haar hierover gesproken."

Even weg van de ellende

"Met nog maar drie weken in het vooruitzicht begon mijn zus aan een serie chemokuren die haar leven misschien kon verlengen. Daardoor voelde ze zich beroerd, maar ze probeerde de resterende tijd met haar kinderen en haar vriend zo leuk mogelijk te maken. Zo ging ze met hen met de ambulance

een dag naar het Dolfinarium. En ze organiseerde een echte meidenavond voor Lisa, zichzelf en mij. Zwak als ze was, had ze kaarsjes aangestoken en wat lekkers op tafel gezet om het gezellig te maken. Het was een bijzondere avond waar Lisa het nu nog steeds over heeft. Met z'n drieën zaten we knus bij elkaar, even weg van de ellende. We maakten kralenkettingen en lachten wat af, maar spraken in Lisa's bijzijn ook over de dood, op een heel open en speelse manier. Natascha vroeg of ik Lisa later naar een goede middelbare school zou sturen en ze maakte grapjes met haar dochter: 'Je nichtjes hebben lang haar, dus als jij straks bij ze gaat wonen, moet je ook lang haar hebben!' We zochten die avond liedjes uit voor haar crematie,

'Ik heb geen moment getwijfeld, ik wilde dit heel graag voor mijn zus doen'

'In het begin merkte ik dat Lisa zich soms te veel voelde. Ze wilde ons niet tot last zijn, begreep ik later'

maar ook nummers voor haar bruiloft, want het was Natascha's laatste wens om met haar vriend te trouwen. Wat een dubbel gevoel die avond... De bruiloft vond kort daarna plaats en gelukkig voelde ze zich toen iets beter, want door de chemokuren werden de kankercellen in haar lichaam kleiner. De behandeling sloeg zelfs zo goed aan, dat ze de weken daarna geheel onverwachts aansterkte. Daardoor kregen we hoop: zou ze Sinterklaas halen? Oud en Nieuw misschien? En ja hoor, telkens haalde ze die mijlpalen met een lach op haar gezicht. Ik was ervan overtuigd dat ze er weer bovenop zou komen en dacht: zie je wel, ze gaat niet dood. Al die tijd had ik niet willen accepteren dat ik haar ging verliezen. Ze was mijn grote zus, een vrouw tegen wie ik opkeek. Ze was vijf jaar ouder en we waren vroeger best verschillend. Ik was echt een feestbeest en zij juist een huismus, maar we waren enorm naar elkaar toe gegroeid toen we tegelijk zwanger werden, zij van Rik en ik van Nicky. Vanaf dat moment deden

we alles samen: babyzwemmen, naar de kermis met onze kleintjes, Sinterklaas vieren met onze gezinnen. Vaak belde ze op: 'Kom je hier slapen met de meiden? Dan gooien we alle matrassen in één kamer.' Ze was heel makkelijk en maakte het altijd gezellig."

Emotionele achtbaan

"Terwijl we dachten dat het beter ging met Natascha, bleek ze plotseling meerdere hersentumoren te hebben. Ze ging naar een hospice omdat de artsen niets meer voor haar konden doen en daardoor kwam Lisa bij mij in huis. Lisa had niet echt de ernst door van de situatie en zag het als een logeerpartij. Enthousiast stalde ze haar spulletjes uit in Indy's kamer, waar ze samen een stapelbed deelden. Rik trok op dat moment bij mijn moeder in. Het was natuurlijk moeilijk dat broer en zus gescheiden werden, maar ze zagen elkaar bijna dagelijks omdat we zo dicht bij elkaar wonen. Voor mijn moeder was twee kinderen opvoeden te veel. En ook voor mij zou het veel zijn geweest als beide kinderen bij mij waren komen wonen. Gelukkig begrepen Lisa en Rik dit wel. Eigenlijk veranderde er weinig na Lisa's komst, ze ging mee in de dagelijkse flow. In die periode leefde ik op de automatische piloot: de kinderen naar school brengen, boodschappen doen en elke middag met mijn dochters en Lisa op bezoek gaan bij mijn zus. Tegelijkertijd moest ik de moeilijkste beslissing uit mijn leven maken en mijn oudste dochter Nicky permanent naar de kliniek voor autistische jongeren brengen. Ze was door haar zware stoornis erg depressief en in de kliniek moest ze haar rust terugvinden. Dat dit precies het moment was waarop Lisa in huis kwam, was natuurlijk heel wrang. Nicky had het gevoel dat haar nichtje haar plek innam, maar ik stelde haar gerust door te beloven dat ik haar elke dag zou opzoeken. Ik ging door een emotionele achtbaan, maar gelukkig had ik lieve vriendinnen bij wie ik mijn verhaal kwijt kon en kon uithuilen. Intussen ging het steeds slechter met Natascha. Familieleden zeiden tegen haar: 'Ga maar, je hebt gevochten, het is goed zo', maar dat ging er bij mij niet in. Wat moest ik zonder mijn zus? Ik hield hoop. De humor die ik met haar deelde, hield me op de been. Ze slikte zo veel pillen, dat ik zei: 'Als je nog meer eet, moeten we een grotere kist bestellen, hoor!' Zwarte humor, maar we konden daar samen om lachen. Het maakte haar lijden iets draaglijker."

Proberen te troosten

"Na drie maanden was het onvermijdelijke moment daar en moest ze de strijd opgeven. Lisa was natuurlijk verdrietig, maar de echte klap kwam pas op de crematie. Bij het zien van de kist realiseerde ze zich pas dat haar mama er niet meer was. Haar geschreeuw, als een wolfje dat werd weggehaald bij haar moeder, ging door merg en been. De periode daarna, waarin ik op papier officieel pleegouder werd van Lisa, was heel zwaar. Ik miste mijn zus verschrikkelijk en probeerde Lisa te troosten in haar verdriet. 's Nachts was ze vaak bang dat ze haar moeder in haar kamer zag staan.

'Ik wil de meiden meegeven dat we zuinig op elkaar moeten zijn'

Pas als ik achter haar bed ging staan en hardop zei: 'Natascha, het is heel lief dat je er bent, maar zou je weg willen gaan zodat Lisa kan slapen?' durfde ze haar ogen dicht te doen. In het begin moesten we ook erg aan elkaar wennen. Als Lisa ergens mee zat, wilde ze het zelf oplossen. Ze pakte stiekem snoep omdat ze niet durfde te zeggen dat ze honger had, en toen er gaten in haar schoenen zaten, vroeg ze niet om een nieuw paar. Ik begreep er niks van, want ik gaf haar zo veel liefde. Dankzij de hulp van Pleegzorg Nederland ging ik inzien dat Lisa dat gedrag vertoonde omdat ze niemand wilde lastigvallen. Ze had het gevoel dat ze overbodig was in ons gezin. Door met haar in gesprek te gaan en te zeggen: 'Als je iets wilt, moet je het me gewoon vertellen', kreeg ze vertrouwen en durfde ze voor zichzelf op te komen. Maar dat heeft wel anderhalf jaar geduurd. Inmiddels is onze band heel hecht. Ze voelt niet als mijn dochter, maar net als Indy en Nicky krijgt ze soms op haar donder en ik geef haar ook net zo veel liefde als ik mijn eigen dochters geef. Ik wil de meiden meegeven dat we zuinig op elkaar moeten zijn. Kijk naar mijn zus: het leven kan zo voorbij zijn."

Helemaal thuis

"We praten nog steeds heel open over Natascha. We hebben een gedenkhokje gemaakt, met een foto van haar, de as en de ketting die ze altijd droeg. Dat maakt het makkelijker voor Lisa en de kinderen om over haar dood te praten. Als Lisa er tijdens het spelen per ongeluk een knuffel tegenaan gooit, roept ze: 'O, sorry mama!' Net als wij mist ze haar moeder nog elke dag, maar

het gaat goed met haar. Ze lacht weer en voelt zich helemaal thuis. Met haar broer heeft ze gelukkig ook een goede band, ze zien elkaar vaak. Ik kan Lisa niet meer wegdenken uit ons gezin. Met alle liefde heb ik me over haar ontfermd en ook al is het soms zwaar met drie meiden die allemaal een rugzakje hebben, ik zou het zo weer doen. Nicky heeft Lisa ook volledig geaccepteerd. Alleen in de weekenden is ze thuis, maar in mei komt ze hier weer vast wonen en daar kijkt ze enorm naar uit. Elke week stuurt ze een brief met als titel: 'Voor mijn lieve zussen'. Dat is toch hartverwarmend?"

Pleegouders

Ben je net als Corine pleegouder of wil je dat worden en heb je behoefte aan hulp of advies? Neem dan contact op met Pleegzorg Nederland, www.pleegzorg.nl.

Reageren?

Heb jij net als Corine ook een bijzondere band met de kinderen van je zus of broer? Mail je verhaal naar post@vriendin.audax.nl of praat mee op vriendin.nl.